

bliver til virkelighed, altså at der er tale om, at de grønne afgifter vender den tunge ende opad, hvis man forestiller sig en stigning på 20 pct., sådan som Det Radikale Venstre har foreslået? Er det en forudsætning for, at forslaget vil blive ført frem her Folketings salen? Eller er man ligeglad med, om det skulle vise sig at have den tunge ende nedad? Det vil jeg gerne have et klart svar på, for det er et meget interessant billede, vi får her fra Det Radikale Venstre, af de grønne afgifters virkning. Det er helt nyt i forhold til de fleste økonomers hidtidige antagelser.

Kl. 14:29

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 14:29

Margrethe Vestager (RV):

Men det er, fordi vi har fundet på noget nyt. Det er en nyhed, at man kan lave progressive energi-afgifter. Det har man ikke kunnet før. Det har ikke været foreslået før. Og energiafgifterne fylder rigtig meget i hver enkelt familie og i deres udgifter. Derfor er det klart, at hvis man laver nogle, der er progressive, vil det være sådan, at jo mindre forbrug man har, jo mindre betaler man – ikke kun i kroner og øre, men også procentuelt. Så gør det faktisk en forskel.

Vi har jo så lavet et forslag, som bygger på den viden, vi har. Og vi må så sige, at vi har den oplevelse af debatten, at hele spørgsmålet om grønne afgifter bliver afvist, fordi folk ser spørgsmål og taler om den tunge ende, når man faktisk kan lave et system, som kompenserer folk ordentligt, hvis de er uden for arbejdsmarkedet eller ligger i den lave ende af indkomstskalaen, samtidig med at man får en rimelig social profil ud af det. Det synes jeg er en vigtig pointe, fordi det for Det Radikale Venstre er vigtigt, at vores skattesystem arbejder med os.

Vi er ikke i den her branche for at få skattelettelser. Vi er i den her branche for at få vores skattesystem til at hjælpe os med at få et bedre miljø og for at få flere på arbejdsmarkedet.

Kl. 14:30

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren. Og så går vi videre i ordførerrækken, og den næste ordfører er hr. Villy Søvnald.

Kl. 14:31

(Ordfører)

Villy Søvnald (SF):

Nogle gange er det bemærkelsesværdige ved en politisk debat ikke det, der siges, men det, der ikke siges. Statsministeren nævnte i sin åbnings-

tale i tirsdags ikke med ét ord det, der optager danskerne mest, og som titusindvis af danskere demonstrerede for så sent som i tirsdags, nemlig ordentlig velfærd.

Jeg fik forleden en mail fra en mandlig sygeplejerske, eller rettere en tidligere sygeplejerske. Sagen er nemlig den, at han efterhånden var blevet træt af at have vagter på psykiatrisk afdeling morgen, aften, nat og weekend og stadig have en ringe månedsløn. Nu samler han skurvogne for 4.000 kr. mere om måneden og arbejder mandag til fredag i dagtimerne. Nu har han tid til sin familie, tjener bedre, er mindre stresset og har ingen uregelmæssigheder i sit arbejde.

Jeg synes ikke, det er til fordel for vores samfund, når vores sygeplejersker hellere vil samle skurvogne – i øvrigt ikke et ondt ord om skurvogne, men alligevel. Derfor undrer debatten i dag mig også. Ikke overraskende synes regeringen selv, at den gør det rigtig godt. Det er måske heller ikke overraskende, at oppositionen synes, at vi selv kunne gøre det meget, meget bedre.

Men hvis man prøver at lade de politiske ritualer hvile en stund og i stedet kaster et blik ud på virkeligheden, og hvis man lytter til, hvad almindelige mennesker beretter, så kan jeg fortælle, at jeg for en uge siden besøgte et plejecenter i Esbjerg, hvor jeg talte med en dame, som i mange år havde arbejdet i ældreplejen, og som nu som 60-årig var tæt på at skulle på efterløn. Jeg spurgte, om hun ville have haft et par år mere på arbejdsmarkedet, hvis hun havde kunnet gå ned i tid, f.eks. til 20 timer om ugen, og blive delvis økonomisk kompenseret. I skulle have set den kvinde – det var lige det, hun havde ønsket, for hun var stadig glad for at arbejde med ældre, hun var glad for sine kollegaer, og hun syntes stadig, at hun havde rigtig meget at give, bare ikke i 37 timer om ugen.

Så er mit spørgsmål: Hvorfor indretter vi vores samfund sådan, at mange, der f.eks. arbejder i ældreplejen på deltid, ikke kan komme på fuld tid, selv om de ønsker det, og selv om vi mangler arbejdskraft? Og hvorfor er det, at mennesker som den her kvinde ikke får lov til at fortsætte på arbejdsmarkedet på lidt mere lempelige vilkår, når vi som samfund har brug for hendes evner, og når hun gerne vil? Jeg håber, at regeringen og ministrene kan svare på det, for folk ude i virkeligheden forstår det ikke, og for at være ærlig gør jeg det faktisk heller ikke selv. Jeg forstår simpelt hen ikke, hvorfor regeringen ikke vil gøre forholdene for de offentligt ansatte bedre.